

ALEXANDRA ZÖBELI

Menolippu Skotlanttiin

 SAGA
EGMONT

Alexandra Zöbeli

Menolippu Skotlantiin

Suomentanut Sirpa Alkunen

SAGA Egmont

Menolippu Skotlantiin

Translated by Sirpa Alkunen

Original title: *Ein Ticket nach Schottland*

Original language: German

Copyright © 2018, 2026 Alexandra Zöbeli and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727154244

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1. luku

Hoivakodin henkilöstöpäällikkö katsoi Jota teennäisen myötätuntainen ilme kasvoillaan. Sitten miehen katse palasi kirjekuoreen, joka lojui hänen edessään kirjoituspöydällä.

”Olemme hyvin, hyvin pahoillamme, neiti Müller. Mutta kylähän te tiedätte, millaista tämä on. Taloustilanne on heikko, ja johto on pyytännyt meitä tekemään säästöjä. Koska olette liittynyt tiimiin viimeisimpänä, on vain reilua, että valinta osuu teihin.”

Valinta? Mikä ihmeen valinta, Jo ihmetteli. Henkilöstöpäällikkö jatkoi tarmokkaasti: ”Totta kai noudatamme kolmen kuukauden irtisanomisaikaa.”

Nyt Jo alkoi käsittää. Ei ollutkaan kyse siitä, että hänet valittaisiin vuoden työntekijäksi, vaan hän joutuisi irtisanotuksi.

”Annatteko minulle potkut?” Jo kysyi aivan äimänä. Hän katsoi kummastuneena esimiestään, joka istui pienessä toimistohuoneessa heidän kanssaan. Jo ei ollut aina tullut hyvin toimeen esimiehensä kanssa, koska tällä oli erilaisia mielipiteitä kuin hänellä siitä, millainen ruoka oli hyväksi ikäihmisille. Silti Jo odotti

esimiehensä asettuvan hänen puolelleen ja puuttuvan tilanteeseen. Olihan mies sentään hänen pomonsa. Esimies oli kuitenkin mykkä kuin kala, jota Jo vielä jokunen minuutti sitten oli ollut paistamassa.

Henkilöstöpäällikkö ojensi Jolle kirjekuoren.

”Valitettavasti emme keksi mitään muuta vaihtoehtoa. Tilanne... emmekä voi säästää asukkaiden ruuasta, emmehän?”

Jon hengitys pysähtyi. Hänestä tulisi työtön. Ja vieläpä juuri nyt, kun myös Markus oli jo pidemmän aikaa etsinyt töitä tuloksetta.

”Mutta onhan varmasti muitakin mahdollisuuksia...” Jo aloitti, mutta hänen lähiesimiehensä keskeytti hänet alkuunsa.

”Neiti Müller, puhun nyt kaunistelematta. Meillä ei yksinkertaisesti ole varaa siihen, miten olette hoitanut elintarvikkeet ja budjetin. Olette valtaosin sivuuttanut antamani ohjeet. Ainoa, mitä olette noudattanut, on työvuorolista.”

Henkilöstöjohtaja huokaisi ja pyyhkäisi kädellä sileäksi kammattuja hiuksiaan. Tähän asti kaikki oli sujunut niin hyvin, mutta nyt kaikki valui hiekkaan tuon omahyväisen keittiöpäällikön takia. Jon kasvot olivat muuttuneet tulipunaisiksi. Hitaasti hän nousi tuoliltaan ja otti kuoren, jota henkilöstöpäällikkö hänelle ojensi. Hän repäisi kahden tärkeilijän edessä kuoren kahtia. ”Hyvä on! Jos olette sitä mieltä, hyvät herrat, uskoakseni ette tarvitse minua myöskään mainitsemanne kolmen kuukauden aikana. Eikö niin?”

”Neiti Müller, minun täytyy muistuttaa teille, että olette allekirjoittanut työsopimuksen. Myös teidän täytyy noudattaa irtisanomisaikaa!”

”Haastakaa minut sitten oikeuteen!” Jo kivahti nenäkkäästi ja heristeli etusormeaan henkilöstöjohtajan kasvojen edessä. ”Mutta

pitäkää varanne!” hän uhkasi, ja hänen vihreät silmänsä kipi-
nöivät vihasta. ”En pidä suutani kiinni vaan kerron jokaiselle,
joka vain haluaa kuulla, miten täällä kohdellaan asukkaita. Miten
täällä harrastetaan kahden luokan huolenpitoa. Miten rikkaiden
asukkaiden eteen kannetaan mureaa lihaa, kun kaikki muut jou-
tuvat järsimään sitkeää nahan palaa, jota he eivät hyvällä tahdol-
lakaan saa alas kurkustaan. Joitakin voisi myös kiinnostaa, miten
hoivakoti säästää vanhentuneilla elintarvikkeilla. Uskokaa pois,
minulla on yhtä sun toista kerrottavaa.”

”Ei kukaan usko sanaakaan puheistanne”, keittiöpäällikkö sä-
hähti.

”Haluatteko kokeilla?”

”Kenellekään ei ole hyötyä siitä, että me tässä lietsomme vihaa
välillemme. Eiköhän nyt vedetä kaikki syvään henkeä ja keskus-
tella järkevästi. Neiti Müller, mikäli omatuntonne ei salli sitä,
että työskentelette meillä vielä seuraavat kolme kuukautta, seurat-
kaa saman tien herra Huberia kaapillenne ja ottakaa sieltä omat
tavaranne. Siinä tapauksessa pyydän teitä poistumaan tästä ra-
kennuksesta pysyvästi ja viipymättä.”

Keittiöpäällikkö tuhahti närkästyneenä ja levitteli käsiään.
”Kuka sitten hoitaa tänään ruokalinjastoa?”

”Sitä, hyvät herrat, teidän olisi pitänyt miettiä aikaisemmin.”
Jo kääntyi kannoillaan ja poistui toimistohuoneesta. Huber ryn-
täsi raivoissaan perään. Matkalla pukuhuoneeseen he kohtasivat
Heidin, joka katsoi heitä kummissaan.

”Mitä täällä oikein tapahtuu?”

Jo kuitenkin pudisti vain päätään ja elehti Heidille, että soit-
taisi tälle myöhemmin. Hän oli tutustunut Heidiin hoivakodissa
työskennellessään. Heidi oli kymmenen vuotta nuorempi kuin
kuluvana vuonna kolmekymmentäyhdeksän vuotta täyttänyt Jo.

Ikäerosta huolimatta he olivat ystäväystyneet nopeasti. Miehen silmin Heidiä olisi kai voinut kuvailla täysosumaksi, sillä hän vastasi nykyajan kauheusihanteita pitkine vaaleine hiuksineen, sinisine silmineen ja vartaloineen, jollaisesta Jo saattoi vain haaveilla. Miten ihmeessä Heidi sen teki? Napostelu oli Jon ystävän pahe, ja silti tällä oli huippumallin kroppa, kun taas Jon tarvitsi vain katsoa suklaamoussea, kun se jo jämähti hänen lantiolleen. Ei Jo lihava ollut, ei suinkaan, mutta hänen oli koko ajan varottava, ettei pulskistuisi, ja hän vältteli siksi kaikenlaisia herkkupaloja, mikä ei kokin työssä ollut kovin helppoa. Nyt hän oli kuitenkin päässyt työstä eroon, ja siten hänellä oli yksi kaloriongelma vähemmän, Jo ajatteli lakonisesti.

Tosin sutjakka vartalo ei ollut kaikki kaikessa, Jo muistutti itselleen, sillä myös Heidillä oli omat murheensa. Hän sekaantui kerta toisensa jälkeen vääriin miehiin, joita hän näytti vetävän puoleensa kuin kärpäsiä. Jon mielestä Heidi oli yksinkertaisesti liian sinisilmäinen. Jo sen sijaan oli elänyt jo kymmenen vuotta vakituisessa suhteessa Markuksen kanssa. Naimisiinmenosta ei vielä ollut koskaan puhuttu, mutta ehtisihän senkin ajallaan.

Vaitonaisena Jo käveli pukuhuoneeseen Huber tiiviisti kannoillaan.

”Haluatteko kenties katsella, kun vaihdan vaatteet?” Jo kivahti miehelle.

”Haluan vain varmistaa, ettei mukaanne lähde mitään”, Huber puolustautui.

”Voitte ihan rauhassa penkoa kohta laukkuni, jos se rauhoittaa mieltänne.” Itsensä vaivoin hilliten Huber poistui huoneesta, ja Jo vaihtoi työasunsa vapaa-ajanvaatteisiin. Sitten hän pakkasi nopeasti tavaransa kaapista laukkuun. Poistuessaan pukuhuoneesta hän piteli avattua laukkuaan Huberin nenän alla näyttääkseen

miehelle sen sisällön, ja sitten hän marssi kiukkuisesti ulko-oven suuntaan. Liukuovien luona hän kääntyi vielä kerran katsomaan pomaan: ”Kuulkaahan, herra Huber, en todellakaan manaa elämäänne mitään pahaa, mutta toivon, että kun joskus vielä olette yhtä vanha kuin asukkaat täällä, teillekin tuodaan ruokaa, jota ette pysty pureskelemaan jäljellä olevilla hampaillanne ja joka painaa kuin lyijy vatsassanne.” Viimeiset sanat sanottuaan Jo kääntyi ja poistui rakennuksesta.

”Typerä lehmä!” Huber huusi vielä hänen peräänsä, mutta Jo ei olisi voinut vähempää välittää. Hän käveli polkupyöränsä luo ja nosti kampeitaan täynnä olevan laukun tavaratelineelle. Ikävä kyllä laukku oli liian iso ja muhkurainen, jotta hän olisi saanut sen kunnolla kiinnitettyä, joten hänen oli talutettava pyörä kotiin kaupungin halki. Koska oli vasta maaliskuun puoliväli, kävelytiellä oli vielä loskaa ja eteneminen oli hidasta. Matkan varrella hän pistäytyi kioskillä ostamassa lehden, jossa oli työpaikkailmoituksia. Kotiin päästyään hän vei pyörän kellariin ja nousi hissillä kerrostalon neljänteen kerrokseen, jossa sijaitsi kolmen huoneen ja keittiön asunto, jonka hän jakoi Markuksen kanssa. Markus oli varmaankin kotona ja antaisi kohta Jolle lohduttavan halauksen. Jo penkoi avaimet laukkunsa syövereistä ja avasi asunnon oven.

”Markus? Oletko kotona?” Jo laski työvaatteet sisältävän laukkunsa keittiön pöydälle ja asteli olohuoneeseen. Silloin hänen korviinsa kantautui yhtäkkiä outoja ääniä. Hän seurasi ääniä makuuhuoneen suuntaan ja aavisteli jo, mitä joutuisi näkemään, ennen kuin oli päässyt ovelle asti. Tosin se, mikä oli häntä vastassa, ylitti hänen vilsimmätkin kuvitelmansa. Markus makasi vuoteella alasti vatsallaan ja pää tyynyyn painettuna. Hänen päällään istui hieman pulskanlainen domina kädessään ratsupiiska, jota tämä läpsäytti yhä uudelleen paljasta takapuolta vasten miehen

voihkiessa nautinnollisesti. Ellei tilanne olisi ollut niin järkyttävä, Jo olisi purskahtanut nauruun, mutta mies oli hänen puolisonsa ja... eikö miehen päällä ollut...?

”Susi?” Jo kysyi epäuskoisena. Naamioitunut domina säpsähti säikähdyksestä. Yhdellä loikalla hän jätti leikkiuhrinsa rauhaan ja livahti kylpyhuoneeseen. Markus oli kääntynyt Jon suuntaan ja katsoi tätä hölmistyneenä.

”Tämä ei ole sitä, miltä näyttää!” Markus inisi ja aavisti selvästi jo samalla hetkellä valinneensa väärät sanat.

Jo naurahti kireästi. ”Pokkaa sinulla ainakin riittää!”

”Miten sinä edes olet kotona jo nyt?”

Jo meni kaapin luo ja nousi varpailleen ylettäkseen sen päällä lojuvaan matkalaukkuun. Hänet peitti iso pölypilvi, kun hän kiskoi laukun alas. Jo avasi vaatekaapin ja paiskoi kiireesti laukkuun omia tavaroitaan.

”Mitä sinä meinaat?” Markus kysyi. ”Et kai nyt heittäydy hysteeriseksi ja ylireagoi? Susi ja minä pidimme vain vähän hauskaa.”

Raivosta täristen Jo kääntyi katsomaan Markusta: ”Hauskaa saat pitää kaikin mokomin jatkossakin, mutta ilman minua! Onko teidän juttunne jatkunut jo pitkäänkin?”

Markus katsoi Jota lievästi syyllisen näköisenä.

”Ei, jätä mieluummin vastaamatta! Todennäköisesti en edes halua tietää. Mutta miksi Susi? Pitikö sinun valita naapurimme? Olisithan voinut tilata puhelimella minkä tahansa huoran, jos tuollainen on sinulle niin kamalan tarpeellista!”

”Ai, että hankkisin vielä jonkin taudin? Olisit ollut todella kiitollinen.”

Jo jatkoi tavaroidensa heittelemistä matkalaukkuun, joka täyttyi nopeasti. ”Mikä typerys olenkaan! Luulin sinun etsivän kaiken

aikaa töitä, mutta sinähän vain paneskelet täällä ja annat minun elättää itsesi!”

”Ei pidä paikkaansa!” Markus puolustautui. ”Enhän minä voi etsiä töitä kahdeksaa tuntia päivässä. Soisit minulle vähän hauskanpitoakin... jos ylipäätään muistat, mitä se on.”

”Ratsupiiskasta takapuoleen, sekö muka on hauskanpitoa? Kiitos, mutta olen ilomielin ilman!”

”Niinpä! Huomaatko? Minun oli käytännöllisesti katsoen pakko etsiä joku muu, joka ymmärtää toiveitani ja tarpeitani.”

”Ja petät samalla minua ja loukkaat Susin aviomiestä?! En tosiaankaan voi ymmärtää teitä kahta!”

Susi ilmestyi kuin kutsun kuulleena kylpyhuoneesta täysissä pukeissa. ”Olen kauhean pahoillani, Jo. Ethän sinä vain sano Hansille mitään tästä?”

Jo katsoi Susia täynnä halveksuntaa. Vielä viikko sitten he olivat viettäneet nelistään mukavan illan racletten parissa. Hänelle tuli huono olo, kun hän ajatteli, että nuo kaksi olivat varmasti muhinoineet keskenään myös sinä iltapäivänä.

”Te molemmat olette kerta kaikkiaan vastenmielisiä!” Jo painoi matkalaukun kiinni ja raahasi sen ovelle.

”Puhutaan sentään ensin”, Markus huudahti. Hän oli noussut vuoteesta ja ryntäsi nyt alastomana Jon perään.

”Vai puhutaan?” Jo kääntyi katsomaan tulevaa exäänsä raivoissaan. ”Nytkö sitten haluat puhua?! Minusta meidän olisi pitänyt puhua aikaisemmin. Minun puolestani saat pyytää Susia työntämään ratsupiiskan takapuoleesi niin, että se tulee yläpäästä ulos! Minulla ei ole teille kahdelle enää mitään sanottavaa.”

”Mihin sinä sitten aiot mennä?”

”Sehän ei sinulle kuulu, mutta menen ensi alkuun vanhempieni luo.”

”Aivan, palaat lämpimään kotipesään. Sinähän olet vasta kolmekymmentäyhdeksänvuotias nuori ja voit mainiosti palata isukin ja äitimuorin huomaan.”

Jon silmät kipinöivät, kun hän laski matkalaukkunsa lattialle. ”Älä yritäkään väittää minua luuseriksi. Toisin kuin sinulla, minulla sentään on vanhemmat, joille olen tärkeä. Meidän perheessämme pidetään huolta läheisistä.”

”Voihan sen niinkin ilmaista, kun roikkuu vielä äidin helmoissa kiinni”, Markus sanoi ivallisesti. ”Kuule, oikeastaan olen iloinen, että häivyt. Olet niin kunnollinen ja tylsä!”

Susi pujahti heidän välistään ja hävisi kuin tuhka tuuleen.

”Ahaa, ja sinä se olet silkkaa säpinää, niinkö?”

”Minä sentään uskallan jotain. Mutta sinä, sinä teet aina kiltisti kaiken, mitä sinulta odotetaan. Menet täsmällisesti töihin, jynssäät asunnon puhtaaksi, laitat ruokaa, ja viikon huipentumana minä saan sunnuntaiaamuisin naida sinua lähetyssaarnaaja-asennossa. Olen kurkkuani myöten täynnä sinua.”

Jo ponnisteli urheasti pitääkseen kyyneleet loitolla. ”Olet inhattavin olento, minkä koskaan olen kohdannut, Markus. En tiedä, mitä olen ikinä sinussa nähnyt.”

Sen jälkeen Jo kääntyi kannoillaan ja lähti vanhasta kodistaan lopullisesti.

Ulkona kävelytiellä Jo tilasi itselleen taksin, sillä hän ei halunnut raahata matkalaukkua puolen kaupungin halki. Hän oli ylpeä itsestään, koska ei ollut romahtanut Markuksen edessä, eikä hän alkanut pillittää taksissakaan. Kun äiti kuitenkin otti hänet avosylin vastaan, Jo puhkesi viimein kyyneliin.

”Kelvoton renttu!” isä murahti heidän takanaan. ”Mieluiten menisin käymään ja iskisin häneltä hampaat sisään.” Jon isä oli

tosin jo seitsemänkymppinen, mutta Jo uskoi täysin, että isä olisi pystynyt lyömään Markusta.

”Minä tässä kai ääliö olen ollut. Miten olinkin niin sokea?” Jo nyyhkytti.

Maria kietoi lohduttavasti käden tyttärensä hartioille ja talutti tämän keittiöön. ”Minäpä keitän nyt meille teetä, ja sinä kerrot tarkalleen, mitä on tapahtunut. Katsotaan sitten, miten jatketaan. Tiedät kyllä, että meillä on aina huone valmiina sinua varten.”

”Kiitos”, Jo nyyhkäisi.

Kerrottuaan vanhemmilleen kurjasta päivästä Jo nojasi käsivarsillaan tiskipöytänsä ja roikotti päätään, joka tuntui tonnin painoiselta. ”Ehkä tosiaan olen oikea tylsimys? Eihän minun iäsäni kipitetä enää kotiin vollottamaan. Ehkä Markus on oikeassa.”

”Mihin muualle olisit mennyt? Tällaista vartenhan perheet ovat olemassa. Pidämme yhtä, mitä tahansa tulee vastaan tai tapahtuu.” Äiti taputti Jon kättä. ”Siihen asti, että löydät uuden työpaikan ja asunnon, jäät luoksemme.”

”Onko Markuksella vielä asunnossa sinun tavaroitasi, jotka haluaisit itsellesi? Voisin hakea ne kavereideni kanssa.” Isän ilmeestä näki selvästi, että hän haukkuisi tilaisuuden tullen Jon ex-puolison pataluhaksi.

Jo kuitenkin pudisti päätään. ”En halua mitään, mikä muistuttaisi minua siitä paskiaisesta. Olen pakannut matkalaukkuun kaiken, mitä ensi hätään tarvitsen.” Hän joutui vastahakoisesti hieman virnistämään. ”Jotenkin kyllä jäi myös naurattamaan se näky niistä kahdesta puuhissaan.” Jo pudisti jälleen päätään epäuskoisena. ”Susin miestä vain käy sääliksi.”

”Kerrotko hänelle mitään?” äiti kysyi Jolta.

Jo siemaisi teetä, jonka äiti oli nostonut kupissa hänen eteensä. ”En, saavat selvittää asiansa ihan keskenään.”

Seuraavina päivinä Jon vanhemmat hemmottelivat häntä olan takaa. Yhdelle illalle hän oli sopinut myös tapaamisen Heidin kanssa baariin. Heidi oli kertonut, että Huber oli vain niukkasa-naisesti ilmoittanut muulle tiimille, että Jo oli irtisanottu säästö-jen takia.

”Usko pois, ilman sinua siellä ei ole enää kivaa. Luultavasti minäkin irtisanoudun piakkoin. Haluaisin vain, että minulla on ensin seuraava paikka tiedossa, sillä onhan minun maksettava jo-tenkin vuokrani.”

”Aivan, niin minäkin mieluummin olisin tehnyt. Mutta sen jälkeen, kun minut oli irtisanottu, en olisi kestänyt enää Huberin omahyväistä ilmettä.”

”Oletko sinä löytänyt jotain uutta työtä?”

Jo pudisti päätään. ”Olen lähetellyt muutamia työhakemuksia, mutta en ole saanut yhtään vastausta. En haluaisi myöskään työtä, jossa pitää rehkii myöhään yöhön, mikä meidän alallamme on kovin yleistä. Enhän minä tästä enää nuoremmaksi muutu.”

”Älä nyt viitsi, Jo. Älä tekeydy vanhemmaksi kuin olet.”

”Tiedätkö, tavallaan Markus oli oikeassa. Minusta on tullut tylsä.”

Heidi tuijotti Jota tyrmistyneenä. ”Oletko sekaisin päästäsi? Et sinä ole missään nimessä tylsä!”

”Olenpas, jollain lailla. Milloin olen viimeksi tehnyt jotain epätavallista? Uskaltanut kerrankin jotain? Olen lähtenyt aamui-sin kotoa puoli seitsemältä ja palannut takaisin illalla puoli kuu-den aikaan. Viikonloppuisin olen käynyt ostoksilla ja siivonnut asunnon putipuhtaaksi...”

Heidi kohotti kätensä. ”Seis, ystävä rakas! Jos elät työssäkäy-vän naisen tuiki tavallista elämää, ei se suinkaan vielä tarkoita,

että olisit tylsä. Pitäähän jonkun tuoda rahaakin huusholliin. Ruoka ei tunnetusti tipahda taivaasta, eivätkä vuokranantajat yleensä ole pyyteettömiä hyväntekijöitä. Markus on iskostanut päähäsi tuon ajatuksen. Mokoma paskiainen!”

2. luku

Seuraavana aamuna Jo oli yksin kotona. Hän oli keittänyt itselleen kupillisen kahvia ja selaili haluttomasti äitinsä puutarhalehteä. Hänen huomionsa herätti vasta artikkeli Skotlannin puutarhoista. Ne olivat todella loisteliaita, ja pitkän pimeän talven jälkeen kuvien kukkiva ilotulitus teki mielelle todella hyvää. Juttu oli kirjoitettu hauskaan ja haaveilevaan tyyliin. Jokaisesta sanasta vaistosi, että kirjoittaja oli täysin Skotlannin lumoissa. Jo oli kyläkin käynyt monesti Britanniassa ja puhui sujuvasti englantia, mutta Skotlannissa hän ei ollut vielä koskaan käynyt. Yhdessä kuvassa hän näki satumaisen kauniin puutarhan, jonka taustalla meri hohti tummansinisenä. Hän huokaisi kaihoisasti. Oli ikuisuus siitä, kun hän viimeksi oli nuuhkinut meri-ilmaa. Puhelimen värinä keskeytti hänen haaveilunsa. Hän ojensi kätensä puhelinta kohti, mutta tönäisi vahingossa kahvikupin korvaa. Kuppi keikahti, ja kahvia loiskui pöydälle.

”Helveti!” Jo nappasi yhdellä kädellä puutarhalehden, joka oli

saanut ruskeaa juomaa päälleen, ja toisella kädellä hän tarttui viimein puhelimeensa.

”Müller”, hän vastasi ärtyneenä ja meni samalla tiskipöydän luo voidakseen pyyhkiä rätillä kahvin pois lehtiartikkelin päältä.

”Minä täällä, Markus. Ole kiltti äläkä katkaise heti puhelua! Kyse on asunnosta.”

Markuksella oli onnea, sillä Jo oli tosiaan halunnut lyödä hänelle välittömästi luurin korvaan, mutta koska asia koski asuntoa, hän muutti mielensä. ”Mitä asunnosta?”

”Pitäisi puhua vuokrasta, kunnes olen löytänyt jotain uutta.”

Jon henki salpautui moisen röyhkeyden edessä.

”Vuokrasopimuksen allekirjoittajana olet myös sinä”, Markus lisäsi.

”Markus, olet viheliäinen rotta!” Sen sanottuaan Jo napsautti puhelun poikki. Seuraavaksi hän soitti asuntotoimistoon ja selitti työntekijälle tilanteensa. Hän sanoi lähettävänsä asunnon irtisanomisilmoituksen vielä samana päivänä ja maksavansa vuokrasuhteen loppuun saakka puolikkaan vuokrasummasta tismalleen eräpäivänä, mutta loppuosan saisi hoitaa toinen vuokralainen. Työntekijä selitti ystävällisesti mutta päättäväisesti, että koska myös Jo oli allekirjoittanut vuokrasopimuksen, hän olisi yhtä lailla vastuussa koko vuokrasummasta. Jos siis Markus ei maksaisi omaa puolikastaan, se lankeaisi Jon maksettavaksi. Mahtavaa!

Asuntotoimiston kanssa käymänsä masentavan keskustelun jälkeen Jon katse osui taas lehteen ja artikkeleihin. Sen pikku kainalojuttu herätti hänen uteliaisuutensa: ”...viettää väli vuoden? Otamme sinut mielellämme joukkoomme harjoittelijaksi. Opit ammattimaista puutarhanhoitoa ja autat päivittäisissä työtehtävissä. Jos olet kiinnostunut, ota yhteyttä Lochcarron Garden Estateen.”

Lopussa luki sähköpostiosoite ja puhelinnumero. Ikävä kyllä Jo ei saanut enää selvää tekstin alkuosasta, sillä kahvi oli tahrinut sen, ja hän oli tiskirätillä pyyhkiessään saanut aikaan vain lisää tuhoa. Jo katseli mietteliäänä ulos ikkunasta. Sepä olisikin jotain: työskennellä vaihteeksi jonkin aikaa raittiissa ilmassa, haistaa meri ja päästä viimein pois keittiöiden katkusta. Hän takuulla pitäisi puutarhatöistä, vaikka hänellä ei ollutkaan niistä entuudestaan kokemusta. Aikoinaan hän oli autellut vanhempiensa pienessä pihapuutarhassa, mutta pois muutettuaan hän ei ollut koskaan itse omistanut puutarhaa. Artikkelissa kuitenkin luki, että harjoitteluvuoden aikana saisi koulutuksen alalle. Siinä ei ollut mitään puhetta siitä, että pitäisi olla valmiiksi kokemusta. Ja miten vaikeaa pikku puutarhurointi voisi muka olla? Pitäisikö hänen uskaltaa ottaa uusi askel? Skotlanti ei ollut aivan Sveitsin naapurissa. Ymmärtäisikö hän edes sikäläistä, vaikeana pidettyä murretta? Toisaalta, milloin elämässään hän saisi yhtä hyvän mahdollisuuden ottaa aikalisän vanhasta työstään? Hänellä ei ollut enää mitään velvollisuuksia, ei omaa asuntoa eikä työpaikkaa. Hänen mieleensä ilmestyi taas Markus, joka ivallisesti virnistellen oli pilkannut, ettei Jo koskaan uskaltanut mitään ja oli tylsä. Ennen kuin hänen rohkeutensa pääsisi lopahtamaan, hän meni vanhempiensa tietokoneelle tutkailemaan Lochcarron Garden Estatea tarkemmin. Kartanossa oli laaja puutarha-alue ja huippuhieno viiden tähden hotelli. Puutarhaa esittelevissä valokuvissa näkyi kokonaisina mattoina sinisiä kevätkukkia, ruusuja ja muita kasveja, joita Jo ei tunnistanut, mutta jotka olivat valtavan kauniita. Lisäksi siellä oli vihannes- ja yrttipuutarha. Hoidetun metsäalueen halki kulki merenrantaan vievä lankkukäytävä. Koko alue oli kuin unelmaa. Hotellissa oli vain viisitoista majoitushuonetta, mutta siellä oli gourmetravintola ja sievä teehuone, jossa

Puutarhanhoitoa ja uusia alkujä Skotlannin vehreällä länsirannikolla

Potkut töistä, ero poikaystävästä ja muutto vanhempien luonelikymppisen Jo Müllerin elämässä on ollut parempiakin aikoja. Kun Jo huomaa ilmoituksen harjoittelupaikasta skotlantilaisessa puutarhakeskuksessa, hän tarttuu tilaisuuteen ja ostaa lentolipun kohti ylämaita.

Obanin pikkukaupungissa odottaa vehreän idyllin sijaan työleiri ja komea mutta kuumaverinen pääpuutarhuri Duncan. Jo on kaukana viherpeukalosta mutta yrittää parhaansa mukaan salata tietämättömyytensä. Seurauksena on kaaosta, mutta vähitellen Duncanille selviää, että uusi harjoittelija aiheuttaa puutarhan lisäksi sotkua myös hänen sydämessään...

Sveitsiläisen ALEXANDRA ZÖBELIN hyvänmielen romaanit ovat rakkauskirjeitä Britteinsaarille. Hänen ensimmäinen suomennettu teoksensa *Menolippu Skotlantiin* on käännetty seitsemälle kielelle. Zöbeli asuu miehensä kanssa Zürichin vuoristoseudulla.